

ternen, og da er Bundgarnet ikke lov-mæssigt afmærket.

Ordføreren (Frederiksen): Naar jeg har bedt om Ordet for en kort Bemærkning, er det kun for at sige til det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen), at med den Udtalelse, han nu fremsatte om, at jeg skulde have ladet andet trykke end det, der var vedtaget i Fællesudvalget, mener jeg, han gør mig Uret. Jeg mener ikke, det er paa sin Plads her at komme ind paa at fremdrage, hvad der er sket i Fællesudvalget, men naar det ærede Medlem fremsætter en saadan Beskyldning mod mig, vil jeg dog have Lov til at kalde de Medlemmer her i Tinget, som ere Medlemmer af Fællesudvalget, til Vidne paa, at det, jeg har ladet trykke og omdele til Tingets Medlemmer i Gaar, er det, som det ærede Medlem i Forgaars oplæste i Fællesudvalget, og som det blev vedtaget der, jeg skulde lade trykke og omdele. Det er en Kendsgerning, som det ærede Medlem ikke kan komme bort fra.

Alfred Christensen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Der kan ikke forhandles videre om, hvad der er passeret i Fællesudvalget.

Bluhme: Jeg vil kun gentage, at det Maal, vi have naaet, have vi ikke naaet uden et meget energisk Arbejde fra den højtærede Ministers Side. Men jeg vil ogsaa gentage, at selv om vi maaske kunne strides om Hensigtsmæssigheden af de forskellige Paragraffer i Loven, saa er det et meget betydeligt Arbejde, den ærede Ordfører har nedlagt i denne Lov, mere betydeligt end noget andet Medlem af Udvalget, og jeg er aldeles vis paa, at hans Arbejde vil endnu i Fremtiden kunne blive grundlæggende for eventuelle Ændringer i Loven. Men jeg tror ogsaa, vi her bør sige, at naar vi til Slut bleve enige i Fællesudvalget, skyldes det de Bestræbelser, som udfoldedes af den 3die Landstingsmand for 8de Kreds (Brein-

holt). Jeg tror, at Rigsdagen som Helhed skylder ham Tak for det Arbejde, han har gjort i Udvalget for at bringe en endelig Ordning paa denne Sag.

Christian Rasmussen: Jeg skal ikke forlænge denne Debat synderligt, men jeg kunde dog ønske at gøre nogle faa Bemærkninger til den ærede Ordfører. Den ærede Ordfører udtalte, at jeg maatte have misforstaaet ham, idet han ikke med sin Udtalelse om, at om en Timestid var det nu foreliggende Forslag gældende Lov, havde villet sætte Kongemagten til Side. Den ærede Ordfører udtalte, at det maatte være en Spøg af mig, at jeg havde fremsat denne Opfattelse. Nej, det var det ikke. Jeg troede virkelig, at der var faret en revolutionær Djævel i den ærede Ordfører. Jeg troede, at han var kommen dertil, at nu var Rigsdagen suveræn, og naar Lovene vare vedtagne her, vare de gældende Love. Det forholder sig altsaa ikke saaledes; det ærede Medlem er den samme kongetrø, lovlydige og fromme Mand, som han altid har været, han er hverken mere eller mindre revolutionær, end han altid har været. Ja, jeg tænkte for Resten nok, at det var saaledes, at det ærede Medlem, naar det kom til Stykket, ikke turde staa ved sine revolutionære Udtalelser, men saa maa det ærede Medlem jo være mig taknemmeligt for, at jeg gav ham Anledning til at oplyse om, at det, han havde sagt, ikke var saa slemt ment, som det lød.

Den ærede Ordfører udtalte endvidere, at han ikke havde sagt, at alle Partier med Glæde vilde stemme for Loven, og han havde heller ikke sagt, at jeg med Glæde vilde stemme for den. Jo, det udtalte den ærede Ordfører. Maa jeg sige, at for mit Vedkommende tror jeg tilstrækkelig tydeligt at have anført, at nogen særlig Glæde er der ikke hos mig over denne Lov, jeg er ikke stærkt begejstret for den, jeg er maaske, hvad man nærmest vil kalde mellemfornøjet. Den ærede Ordfører har derfor ikke haft nogen som helst Anledning til at udtale, at alle Partier med Glæde vilde stemme for den. Mit Parti og jeg stemme kun for den, fordi vi mene, at som den foreligger, kan